

LUTHEROVA DEKÁDA 2015

Sloboda a služba kresťana – ospravedlnenie a posvätenie

10. Posvätenie

„Lebo to je vôľa Božia: vaše posvätenie.“ (1Tes 4, 3)

Na zemi existujú živočíchy, ktoré môžu slobodne behať po poliach či lietať vo vzduchu, no sú aj také, ktoré žijú vo vode a bez nej zahynú. Nedávno odvysielala istá televízia film pre deti, v ktorom traja americkí chlapi našli na brehu oceána veľrybie mláďa. More ho vyvrhlo na breh a ono na pláži bojovalo o život. Chlapci ho pre jeho veľkú váhu nevedeli dostať späť do hlbkej vody, no vedeli, že bez vody zviera čoskoro zahynie. Preto sa rozdelili, a kým jeden bežal po pomoc, ďalší dvaja rýchlo vyhlbili pod mláďaťom v piesku jamu a naplnili ju vodou, aby malo zviera aspoň aký-taký kontakt so svojím vodným prostredím.

Keď Pán Boh stvoril človeka, stvoril ho tiež v dokonalom rajskom prostredí a obdaroval ho svojou dokonalou spoločnosťou. Človek tak smel žiť v blízkosti Božej a život pri Bohu, ktorý ho stvoril, bol jeho vlastným prirodzeným prostredím. Keď však prišiel hriech, človek začal žiť vlastným spôsobom, zvolil si nové prostredie – ako ryba, ktorá by si povedala, že vody má už dosť a chce spoznať život veľkomesta. Zdá sa nám to smiešne, pretože dobre vieme, že taká ryba by v meste dlho neprežila. No rovnako si počínal aj človek. Zvolil si vlastný spôsob života, a tiež mu to neprinieslo šťastie, nezískal dlhý život, ba, práve naopak, zahynul, pretože odišiel od toho, v čom bol stvorený a kde mal zostať – od svojho Boha. Tak žije ľudstvo v bezbožnosti dodnes, mysliac si, že je všetko v poriadku, no zároveň neustále zápasí s problémami, bolesťami, smútkom, utrpením a smrťou, ktoré mu prinieslo odlúčenie od Boha.

Jediným riešením by bolo vrátiť sa k Bohu a žiť znova v dokonalej svätosti, ako kedysi žil Adam. To však už fyzicky nie je možné. V našom telesnom živote nemôžeme znova splynúť s Pánom Bohom a v plnej dokonalosti sa Ním nechať presiaknuť. Môžeme sa však k tomu aspoň priblížiť. Môžeme sa aspoň ovlažiť vodou, keď sa už nemôžeme úplne ponoriť do vody – a z horúcich letných dní dobre vieme, akú úľavu nám aj také ovlaženie môže priniesť.

Apoštol Pavel napísal v liste kresťanom do Tesaloník, že Božou vôľou je ich posvätenie. To platí aj o nás – Božou vôľou pri nás všetkých je naše posvätenie. Čo to vlastne je? Je to získanie aspoň čiastočnej svätosti. Pán Boh je svätý a Jeho svätosť znamená dokonalosť vo všetkom. Je dokonale láskavý, dokonale dobrotivý, dokonale milostivý, dokonale múdry a tak ďalej. Božia svätosť predstavuje práve dokonalosť všetkých Jeho vlastností, takže On nie je len láskavý – ako je láskavý náš pozemský otec, len múdry, ako je múdry náš pozemský učiteľ a podobne. Pán Boh je svätý, teda je to dokonalá bytosť. Písmo sväté hovorí, že ak budeme spasení a vojdeme do Božieho kráľovstva, dostaneme aj my dokonalé vlastnosti (1K 13, 10). Na to sa však musíme pripravovať už tu – v našom živote. Musíme sa aspoň trochu podobáť nášmu nebeskému Otcovi, musíme aj my byť trochu "svätí", musíme byť odrazom Jeho svätosti.

Ak pracujeme s farbami, ľahko sa nám stane, že sa zafarbíme. Farba na nás spôsobí, že budeme zelení, červení alebo modrý a nová farba zakryje pôvodnú farbu nášho tela. Od farby sa teda zafarbíme. Ak by sme pracovali s vodou alebo sa v nej kúpali, zamokríme sa. Ak by sme spadli na prašnú cestu, zaprášime sa, od blata sa zablátíme. Skrátka, ak necháme na seba sadnúť farbu, prach či blato, prikryje nás to a budeme zafarbení, zaprášení, zablatení. Rovnako ak necháme do svojho srdca preniknúť Ducha Svätého, budeme posvätení.

Dielom Ducha Svätého v nás je, že sa začneme meniť na nových, lepších a krajších ľuďoch. Pod vplyvom Svätého Ducha a Božieho slova začne v nás rásť viera. Budeme počuť zvesť o Božej láske a nebude nám to ľahostajné, pretože spoznáme svoju hriechnosť, zaplačeme nad sebou, no vzápätí sa zaradujeme, pretože spoznáme aj lásku Pána Ježiša Krista a Jeho zásluhy na golgotskom

kríži. Precítíme Božiu blízkosť a to, že Ježiš Kristus to všetko urobil pre nás. Duch Svätý nám pomôže pochopiť, že Ježiš Kristus nás svojou dokonalosťou a svojou smrťou na kríži vytrhol z moci hriechu a zákona, daroval nám slobodu od hriechu a povolal k novej službe – k službe spravodlivosti. S pomocou Ducha Svätého pochopíme, že Kristovo pozvanie do služby je pozvaním k novému životu, k životu, kde človek už nepácha zlo, neholduje iba telesným rozkošiam a nehľadá iba vlastné dobro, ale hľadá aj na dobro iných, záleží mu na dobre ľudí okolo či dobre sveta, buduje kráľovstvo Božie a túži potom, aby sa slovami, skutkami aj myšlienkami podobal tomu, kto ho vyslobodil a povolal k tomuto novému životu – Ježišovi Kristovi. To je posvätenie, ktoré na hriešnom človeku spôsobuje blízkosť svätého Boha. Ak sa hriešny človek ocitne v blízkosti svätého Boha a nechá na seba vyliat' kúsok Jeho svätosti, sám sa stane – síce nie svätým, ale aspoň posväteným – ako kov, ktorý po pokrytí zlatom nebude síce celý zlatý, avšak bude pozlátený a jeho cena stúpne.

Samozrejme, to neznamena, že sa už nič zlé nemôže stať, že posvätený človek neurobí chybu, že sa nikdy ničím neprehreší, že navždy môže o sebe vyhlásiť, že je bezhriešny. To nie. Bolo by to rúhaním sa, bola by to falošná pýcha. Aj kresťan – posvätený človek hreší, dopúšťa sa chýb. No v celkovej bilancii u neho dobré skutky prevažujú nad zlými, víťazstvá s pokušením prevažujú nad zlyhaniami, nový človek žije a ak sa objaví ten starý, objaví sa na okamih, aby zasa zmizol. Navyše posvätený človek vie, že ak zlyhá, môže prosiť svojho Spasiteľa o očistenie a dostane sa mu pomoci. Každodennou hygienou tak môže udržiavať svoje srdce v čistote, aj keď sa neraz na okamih zašpiní. Božia láska a odpustenie dokáže špinu okamžite znova zotrieť.

A Božia vôľa je, aby sme boli posvätení. Nie aby sme boli svätí – teda dokonalí, ale aby sme sa čo najviac približovali nášmu vzoru, ktorým je Pán Ježiš Kristus. Božia vôľa je, aby sa naše životy pod vplyvom Ducha Svätého skrze Božie slovo premieňali na nové a lepšie, aby sme sa postupne zbavili našich zlých vášní, žiadostí a hriešnych vlastností, aby sme sa zbavili egoizmu, lakomstva, závidosti, nelásky či neochoty a stali sa štedrými, láskavými, prajnými a ochotnými. Božia vôľa je, aby sme nehľadeli len na seba, ale aj na ľudí okolo nás. Božia vôľa je, aby sme nežili len pre seba, ale aj pre spoločnosť. Božia vôľa je, aby sme z darov, ktoré nám boli dané, nečerpali iba prospech pre seba, ale slúžili nimi Pánovi, prejavujúc nimi lásku svojim bratom a sestram.

Ak to robíme, ak postupne otvárame svoje srdce pozitívnym božským hodnotám, ak sa z nás postupne stávajú lepší ľudia, potom sa posväcujeme – získavame zrnko svätosti a aspoň z malinkej čiastky sa začíname podobať Pánu Bohu. Naplňame tým Božiu vôľu a budujeme Božie kráľovstvo, lebo práve takých nasledovníkov a také kráľovstvo Pán chce mať.

Možno sa niekto spýta: Načo sa snažiť o posvätenie, načo byť lepším, keď nám Pán Ježiš pripisuje svoju dokonalosť? Keď nás pred Otcom nebeským obhajuje a označuje za spravodlivých, hoci sami spravodliví nie sme? Nuž, treba nám vedieť, že Pán Ježiš nikoho nevyhlasuje za spravodlivého proti jeho vôli. Zásluhy Pána Ježiša Krista a dar Jeho spravodlivosti má platnosť len pre tých, ktorí o to stoja. A to, že o to stojíme, ukážeme práve naším posvätením. Tým, že reagujeme na pozvanie Pána Ježiša Krista, že prijmemo Jeho pozvanie k novému životu, že sa Ním necháme viesť, že budeme Jemu slúžiť, Jemu sa podobať, posväcovať sa. Ak by sme to nerobili, ignorovali by sme Jeho pozvanie, Jeho dielo aj Jeho spravodlivosť, zotrvali by sme v starom hriešnom spôsobe života a príležitosť získať od Pána Ježiša Krista darovanú spravodlivosť by sme stratili.

Štefan Kiss